

A Fővárosi Ítéltábla a Sár és Társai Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: Hennelné dr. Komor Ildikó ügyvéd) által képviselt felperes neve (....) kérelmezőnek, az S.B.G. & K. Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. László Áron Márk ügyvéd) által képviselt alperes neve (....) ellenérdekű fél ellen a Magyar Szabadalmi Hivatal védjegybejelentést elutasító határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Bíróság 2009. június 26. napján kelt 1.Pk.20.607/2009/3. számú végzése ellen az ellenérdekű fél 6. szám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi az ellenérdekű felet, hogy a kérelmezőnek 15 napon belül fizessen meg 12.500 (Tizenkettőezer-ötszáz) forint másodfokú eljárási költséget.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a Magyar Szabadalmi Hivatal (a továbbiakban: Hivatal) számú védjegybejelentést elutasító határozatát megváltoztatta és elrendelte a „Honlevél” megjelölés védjegykénti lajstromozását a Nizzai Megállapodás szerinti 16., 35. és 42. áru- és szolgáltatási osztályok vonatkozásában, az árujegyzék szerint. Kötelezte az ellenérdekű felet, hogy 15 napon belül fizessen meg a kérelmező részére 50.000 forint eljárási költséget.

A tényállásban megállapította, hogy 2005. év elején a kérelmező, aki a „Honlevél” kifejezésnek az ötletgazdája, az azonos elnevezésű igazolvány mintapéldányát bemutatta az ellenérdekű fél elnökségének, aminek eredményeként felkérték őt a „Honlevél” igazolvány végleges kidolgozására, grafikai tervei elkészítésére. A kérelmező arculati-, borítótervet dolgozott ki és 2005. április 10-ére elkészítette az igazolvány, valamint az ahhoz kapcsolódó anyagok és a Honlevél folyóirat részletes grafikai terveit és ezeket átadta az ellenérdekű fél részére. A felek szóban akként állapodtak meg, hogy a kérelmező lesz a „Honlevél” védjegy jogosultja és az ellenérdekű fél részére használati jogosultságot biztosít.

A kérelmező 2005. május 2-án védjegybejelentést tett a „Honlevél” színes szövegjelölés védjegyként történő lajstromozására a Nizzai Megállapodás szerinti 16., 35. és 42. osztályokba tartozó termékek és szolgáltatások tekintetében. A bejelentés igazgatásszolgáltatási díját az ellenérdekű fél fizette meg. A felek tárgyalásai alapján 2005. augusztus 4-i keltezéssel védjegyhasználati szerződéstervezet készült. Ebben a kérelmező, mint védjegyjogosult, az

ellenérdekű fél, mint védjegyhasználó került megnevezésre. A tervezet szerint a használó a védjegy használatának, valamint a grafikák felhasználásának ellenértékeként minden átadott Honlevél tagsági igazolvány után az átadási díj 1,5 %-ának megfelelő, igazolványonként minimum 30 forint használati díjat fizet meg. 2005. augusztusában megkezdődött a „Honlevél” igazolványok kiadása, októbertől pedig az ellenérdekű fél kiadásában megjelent a Honlevél című folyóirat. Rögzítette, hogy 2005. október és 2006. novembere között az ellenérdekű fél összesen 253.500 forintot fizetett meg a kérelmező részére.

A lajstromozási eljárásban az ellenérdekű fél a védjegybejelentéssel szemben észrevételt terjesztett elő és felszólalással is élt. A Hivatal a felszólalást nem találta megalapozottnak, de a rosszhiszeműsége alapított észrevétel alapján nem látott lehetőséget a megjelölés lajstromozására, ezért a védjegybejelentést elutasította.

A kérelmező megváltoztatási kérelme folytán indult eljárásban az elsőfokú bíróság a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 8. §-a, illetve 3. § (1) bekezdésének c) pontja alapján nem látta akadályát a „Honlevél” szóösszetétel oltalmának és a Hivatali határozat megváltoztatásával elrendelte a megjelölés védjegyként történő lajstromozását az árujegyzék szerint.

Az indokolásban megállapította, miszerint nem volt vitás, hogy az ötlet a kérelmezőtől származik és annak részletes kidolgozására egy meghatározott cél érdekében a felek között szóban, egy vállalkozási jellegű szerződés jött létre, aminek azonban pontos tartalma nem volt megállapítható. A védjegybejelentés benyújtásának körülményeit, az igazgatásszolgáltatási díj ellenérdekű fél általi megfizetését, a későbbi szerződéstervezetek tartalmát, illetve azoknak a felek szignójával történt ellátását, továbbá azt a körülményt, hogy az ellenérdekű fél licencdíjat fizetett, az elsőfokú bíróság a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerint mérlegelve arra a meggyőződésre jutott, hogy a felek szándéka arra irányult, hogy a kérelmezőt illesse a védjegyoltalom. Ezt az ellenérdekű fél azon nyilatkozatával is alátámasztottnak találta, miszerint ő abban a téves feltevésben fizette meg a védjegybejelentés díját, hogy a bejelentő kifejezetten és feltétel nélküli használati engedélyt ad a részére, egyébként a védjegybejelentés költségeinek megfizetése egyáltalán nem állt volna szándékában.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint, amikor az ellenérdekű fél tévedésre hivatkozik, tévedése nem a védjegyjogosult személyére vonatkoztatható, hanem kizárólag a használat feltételeire, és az a körülmény, hogy utóbb megtévesztettnek érezte magát, nem eredményezi azt, hogy a védjegyjogosult személyében változás következzen be. Az ellenérdekű fél azon hivatkozását, hogy jogi ismeretek hiányában a felek nem voltak tisztában a védjegyekkel kapcsolatos fogalmakkal, az elsőfokú bíróság nem találta elfogadhatónak, ugyanis az ellenérdekű fél a rendelkezésre álló adatok alapján maga is rendelkezik saját védjeggyel, ami azt igazolja, hogy tisztában volt a védjegy oltalmi és a védjegy használati jogosultság közötti különbséggel.

Alaposnak találta a kérelmező azon hivatkozását, hogy a „Honlevél” védjegybejelentés árujegyzéke nem kizárólag igazolványokra vonatkozik, hanem a védjegy használata más tevékenységekkel is megvalósítható, így ezen okból nem zárható ki a kérelmező a védjegytalomból.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy noha a felek közötti vállalkozási típusú szerződés alapján az lenne feltételezhető, hogy a védjegytalom az ellenérdekű felet illeti meg, azonban a jelen esetben a felek ettől eltérően állapodtak meg, mégpedig kifejezetten abban, hogy a kérelmező lesz a védjegy bejelentője. Erre tekintettel nem állapítható meg, hogy a védjegybejelentést a kérelmező rosszhiszeműen tette és ezen indok alapján a megjelölés nem zárható ki az oltalomból.

A végzés ellen az ellenérdekű fél élt fellebbezéssel, amelyben annak megváltoztatásával a megváltoztatási kérelem elutasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rosszhiszeműséget szűkítően értelmezte. Ismételten hangsúlyozta, hogy a védjegybejelentésről akkor szerzett tudomást, amikor annak díját befizette és abban a téves feltevésben volt, hogy a kérelmező a jövőben bármiféle korlátozás nélkül lehetővé teszi számára a megjelölés használatát. Kifejtette, hogy a bejelentéskor egyfajta függő jogi helyzet állt fenn a felek között a szóbeli megállapodás alapján.

Kiemelte, miszerint a kérelmező már a Honlevél szó és a vonatkozó tagsági könyv megalkotásakor tudta, hogy az az ellenérdekű félnek kvázi hatósági igazolványaként fog szolgálni. Tudhatta tehát, hogy a lajstromozás csak akkor nem sérti a szervezet érdekeit, ha a védjegyet korlátozás nélkül, szabadon használhatja. Előadta, hogy az ellenérdekű fél nem tudatosan engedte át a megjelöléshez fűződő jogokat a kérelmezőnek, hanem erre azért került sor, mert a saját néven történő védjegybejelentéshez a kérelmező ragaszkodott. Megítélése szerint kiemelt jelentősége van a kérelmező bejelentéskori tudatállapotának vizsgálatánál azoknak a körülményeknek, amelyek a bejelentést követően történtek. Rámutatott, hogy az ellenérdekű fél abban a hiszemben fizette meg az igazgatásslétszolgáltatási díjat, hogy a kérelmező biztosította arról, hogy a jövőben mindenfajta korlátozás nélkül jogosult lesz a védjegy használatára. A csalárdság szándéka tehát már a bejelentéskor megállapítható, ezt azonban alátámasztják az ezt követően történt események, különösen az a körülmény, hogy a felek között a védjegyjogosult hibájából nem jött létre írásbeli megállapodás a használatra vonatkozóan.

Érvelése szerint tévesen fogadta el az elsőfokú bíróság azt a kérelmezői hivatkozást, hogy a védjegy árujegyzéke nem kizárólag igazolványokra terjed ki, mert a kérelmező tudhatta, hogy a Honlevél okmányi minősége minden egyéb olyan használatot kizár, amely nem az ellenérdekű félhez köthető, különben az a fogyasztók megtévesztésére vezetne. Utalt rá, hogy a Honlevél újság körében a kérelmező saját maga csatolta az általa adott használati engedélyt. Kifejtette, hogy a Honlevél tényleges felhasználásának különlegessége okán ezért a védjegy

oltalma csak minden árura és szolgáltatásra kiterjedően egységesen bírálható el. Álláspontja szerint mindezek alapján megállapítható, hogy a kérelmező a bejelentéskor szándékosan megtévesztette a világszövetséget, ezért rosszhiszeműen járt el, következésképpen a megjelölés kizárt az oltalomból.

A kérelmező fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú végzés helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

Kiemelte, hogy a védjegybejelentés az ellenérdekű fél egyetértésével történt, hiszen maga hivatkozott fellebbezésében arra, hogy ehhez a kérelmező ragaszkodott, így nem vitatható, hogy a védjegybejelentésről a bejelentési díj megfizetését megelőzően is tudott. Azzal is érvelt, hogy a szerződéstervezetekben kifejezetten rögzítésre került, hogy a kérelmező a Honlevél megnevezésre védjegybejelentést tett, illetve őt a hivatkozott dokumentumok, mint védjegy és szerzői jogi jogosultat nevezik meg.

Hangsúlyozta, hogy félrevezető azon fellebbezési hivatkozás, miszerint a kérelmező a védjegy használatát bármikor is korlátozta volna, mert azt jelenleg is korlátozásmentesen és folyamatosan használja az ellenérdekű fél. Az írásbeli megállapodás elmaradása körében rámutatott, hogy arra azért nem került sor, mert a tervezet több ponton valótlan és hibás volt. Kitért rá, hogy a megnevezés a kérelmező együttműködést megelőzően létrehozott alkotása, amit maga ajánlott fel az igazolványok elnevezéseként az ellenérdekű félnek, következésképpen nyilvánvaló, hogy sem a bejelentés időpontjában, sem azt követően az ellenérdekű félnek semmilyen önálló, a kérelmezőtől független jogosultsága nem volt.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok összességének okszerű mérlegelése eredményeként helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy sem a védjegybejelentés körülményei, sem a feleknek az azt követően tanúsított magatartása alapján nem állapítható meg, miszerint a megjelölést a kérelmező a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontjának megfelelően rosszhiszeműen jelentette be lajstromozásra. A döntéssel, annak indokaira is kiterjedően, a másodfokú bíróság teljes egészében egyetértett. A fellebbezésben foglaltak alapján kizárólag az alábbiakra kíván rámutatni.

Alapítván hivatkozott az ellenérdekű fél fellebbezésében arra, hogy a nem vitásan a kérelmező által kitalált megjelölés igazgatásszolgáltatási díját azért fizette ő be, mert abban a téves feltevésben volt, hogy a kérelmező, aki egyébként a kifejezésnek a saját nevére való lajstromozásához kifejezetten ragaszkodott, részére a jövőben korlátozás nélküli használatot enged. A másodfokú bíróság a kérelmezővel értett egyet abban, hogy annak a ténye, miszerint az ellenérdekű fél tudomásul vette az ötletgazda azon kívánságát, hogy szeretné, ha a megjelölés az ő részére kerülne lajstromozásra és ennek még az anyagi háttérét is biztosította, nem értékelhető tévedésként vagy megtévesztésként. Ebből csupán arra lehet

következtetni, ahogy arra az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott, hogy az ellenérdekű fél a jövőbeli védjegyhasználat feltételeiben volt tévedésben, nem a védjegyjogosult személyében.

Az a körülmény, hogy utólag a felek között végleges, mindenre kiterjedő, írásba foglalt megállapodás nem jött létre, nem támasztja alá az ellenérdekű fél azon állítását, hogy a védjegybejelentéskor a kérelmező rosszhiszemű, a védjegyjoggal nem összeegyeztethető magatartást tanúsított, illetve, hogy a bejelentéssel a csalárdság szándéka vezette. A kialakult gyakorlatnak megfelelően az elsőfokú bíróság helytállóan tekintette mérvadónak a kérelmező bejelentéskori tudatállapotát, de a fentiek szerint nem lehet más következtetésre jutni a lajstromozási eljárás megindulását követően történt események tükrében sem.

A kérelmező 2005. április 10-én a „Honlevél” igazolvány és folyóirat részletes grafikai terveit az ellenérdekű fél részére átadta, május 2-án a megjelölést, aminek igazgatásszolgáltatási díját az ellenérdekű fél fizette meg, bejelentette lajstromozásra, augusztus 4-én elkészült a szerződéstervezet és ebben a hónapban megkezdődött az igazolványok kiadása, majd októberben megjelent az első „Honlevél” című folyóirat is. Az ügylet kapcsán a 2005. és 2006. években az ellenérdekű fél a szerződés tervezet 2.5 pontja alapján meg nem állapítható megosztás szerint részben a grafikák felhasználásáért, részben a védjegy használatáért a kérelmezőnek összesen 253.500 forintot fizetett ki.

Mindebből okszerűen jutott az elsőfokú bíróság azon következtetésre, hogy a felek szándéka arra irányult, hogy a kérelmezőt illesse a védjegyoltalom. Nem változtat ezen az sem, hogy az ellenérdekű fél a „Honlevél” megjelölést „kvázi” hatósági igazolványoknál alkalmazza, mivel saját maga engedte, hogy a megjelölést a kérelmező jelentse be védjegyoltalomra. Tévedésre legfeljebb akkor hivatkozhatna, ha együttműködésük vagy szóbeli megállapodásuk ellenére, illetve titokban kérte volna a kérelmező a védjegyoltalmat.

Abban sem tévedett az elsőfokú bíróság, hogy a bejelentett megjelölés árujegyzéke nem kizárólag az igazolványokra, pontosabban a kisméretű, útlevélszerű könyvecskékre, illetve újságokra szól, hanem ennél jóval szélesebb az áruk és a szolgáltatások tekintetében egyaránt. Ezen további termékek és szolgáltatások vonatkozásában pedig fel sem merülhet a kérelmező család szándéka és a fogyasztók megtévesztésének veszélyét sem látta fennállónak a másodfokú bíróság.

A fentiek szerint a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését a Vt. 79. §-án és a Pp. 259. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező ellenérdekű fél a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése szerint köteles a kérelmező másodfokú eljárási költségének megfizetésére,

amelynek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (3)-(5) bekezdései alapján állapított meg.

Budapest, 2010. március 2.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mózsik Timea s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
bírósági ügyintéző